

muistoja vuosilta 1985-87, jolloin alus nostettiin juuri ennen jäitä sliipille. Akselin laakerien korjaus pantiin alulle 1987 Santahaminassa, jatkettiin 1988 Vuosaassa ja päädyttiin uuteen akseliin 1994 keväällä. Ruostumattomat pinnat eivät pysyneet vanhassa akselissa ehjinä purjehduskautta kauempaa.

Pitkät purjehdukset.

Pitkien purjehdusten parhain anti on ollut merikokemukset erilaisissa olosuhteissa. Kahden viikon yhtäjaksoinen aluksella oleminen kasvattaa luontoa. Kaikki toiminta pyrkii tapahtumaan aluksen ja sään ehdoilla. Siksi aluksen varusteet ja toimintakyky on optimoitu lähes riippumattomaksi ulkopuolisesta huollosta pitemmiksi ajanjaksoiksi 10-12 hengelle. Varhaisempina aikoina meripelastustoiminta oli toiminnan erikoiskohteena ja valmiutta painotettiin oman turvallisuuden vuoksi juuri näillä matkoilla. Aluksen meripelastusvalmius on pyritty säilyttämään uudistuksien yhteydessä ja saatettu se vastaamaan mahdollista nykytarvetta. Etäisimpiä vuosittaisia määräsatomia voitaisiin luetella matkojen varrelta, retkien päälliköt mainittuina satamien jälkeen, esimerkiksi seuraavasti:

- 1974 Högsåra Ulkotammio/M Vako H Hillo
- 1975 Kuopio Norrtälje/H Mäki J Ivaska
T Synterä
- 1976 Visby kahdesti/H Hillo R Kolari
- 1977 Norrtälje Vaasa/H Mäki J Ivaska
T Synterä
- 1978 Maarianhamina Iisalmi/J Ivaska M Vako
- 1979 Gdymia Savonlinna/P Niemi H Hillo
M Vako
- 1980 Savonlinna Maarianhamina/
M Vako H Mäki
- 1981 Kööpenhamina Göteborg/R Saarni
J Ivaska
- 1982 Kungsör Örebro/R Pakkala
- 1983 Peruskorjaus Vuosaassa
- 1984 Maarianhamina /R Saarni
- 1985 Utö Maarianhamina/R Pakkala
T Synterä
- 1986 Iisalmi/R Pakkala P Vieri H Hillo
- 1987 Maarianhamina/H Airaksinen P Vieri
- 1988 Naantali Kotka/M Kettunen O Skogman
- 1989 Visby/P Vieri
- 1990 Tukholma/J Mäntyvaara
- 1991 Väno/R Saarni

- 1992 Maarianhamina Utö/O Skogman
P Pastinen
- 1993 Valamo Vehmersalmi/J Mäntyvaara
H Saario
- 1994 Kronstadt/R Saarni
- 1995 Kuresaar Pärnu/R Saarni
- 1996 Kungsör Utö/T Pauri P Pastinen
R Saarni.

Kertausharjoitukset.

Kuten aiemmin todettiin, alus ja jäsenistä muodostettu miehistö pääsi kymmenenä vuotena kertaamaan laivaston ja rannikkokystien sekä lisäksi merivartioiden kanssa puolustusvoimien järjestämiin harjoituksiin. Alueellisesti olemme olleet mukana Kotkasta Uuteenkaupunkiin. Mukana ovat olleet molemmat alusta käytävät meriosastot. Tilastollisesti voidaan todeta, että varaa on ollut 3-6 hengen koulutukseen kerrallaan. Päälliköt on mainittu nimeltä:

- 1986 R Saarni + 4h /O Skogman + 1h
- 1987 R Saarni + 3h
- 1988 H Nuotio + 4h
- 1989 P Pastinen + 4h
- 1990 M Kettunen + 5h
- 1991 J Ivaska + 4h.
- 1992 H Saario + 3h/M Kettunen + 5h
- 1993 H Saario + 5h
- 1994 P Vieri + 4h/K Sarpaneva + 5h
- 1995 P Vieri + 5h
- 1996 Ei pidetty.

Muu merellinen toiminta.

Yhdistyksemme jäsenet ovat osallistuneet merivoimien paraateihin ja vuosipäivien viettoon aluksen kera useana vuonna. Erilaiset jäsentilaisuudet: vierailut saarivaruskuntiin, kokoukset, häät, syntymäpäivät ja mereen hautaukset on järjestetty käytössämme olevalla aluksella. M/y Vesikko itse vietti 20 -vuotisnimipäiväänsä Vanhan kauppahallin laiturissa 5.6.1994 koko päivän. Monella vanhemmista jäsenistämme on kerrottavanaan tarinoita merimatkoilta ja -tapahtumista, joissa ovat olleet mukana. Näitä yhteisiä kokemuksia kerrataan Laivaston tanssiaisten ja perinteellisen Joululounaamme äärellä tulevinakin vuosina.

Pertti Pastinen

Kuvassa m/v Saukko Maarianhaminan länsisatamassa ikuistettuna oolantilaiseen postikorttiin

Jorma Ivaska - Hannu Hillo:

Saukon ja Vesikon matkassa

Meriosaston ensimmäinen vene Lotta jäi melko tuntemattomaksi ennenkaikkea lyhyen uransa - vajaa neljä vuotta - takia lähes kaikille jäsenille. Sen pisimmät purjehduskaudet olivat 400-500 meripeninkulman mittaiset eikä veneeltä jäänyt jälkeen lokikirjoja. Toisin on Saukon ja Vesikon laita. Saukon pituus, 12 metriä alkoi edellyttää jo ylläpidon ja telakapuuhien kohdalla talkoohenkistä toimintaa ja tekniikkaan syventymistä. Purjehdukset kirjattiin laivapäiväkirjoihin. Pitkille purjehduksille ei käytännössä voitu ottaa täyttä makuupaikkojen mahdollistamaa kahdeksan hengen miehitystä, vaan yksi punkka varattiin vaatimattomien kaappitilojen jatkeeksi.

Vuonna 1960 alkanut lyhyempien ja pitempien harjoituspurjehdusten määrä on vuosikymmenten varrella noussut varsin kunnioitettaviin kokonaismääriin. Tämän päivän näkökulmasta ensimmäinen pitempi purjehdus v. 1960 Helsingistä Maarianhaminaan on varsin vaatimaton, mutta silloisissa ympyröissä aivan kohtuullinen. On muistettava että alus kulki - kuten seu-

raajansa Vesikkokin - 7-8 solmun matkanopeutta. Silti Maarianhamina saavutettiin ympäri-vuorokautista vahtia ajaen 24 tunnissa.

Sosiaalista luonteenlaatuamme osoittaaksemme olemme olleet mukana ensin Saukolla ja sitten Vesikolla Helsingin Meripelastusyhdistyksen etsintälaivueen toiminnassa alusta alkaen eli vuodesta 1962 lähtien. Hinaus- ja kariltavetoapua on aina tarpeen vaatiessa annettu sitä tarvitseville. Eräänlainen huippu tässä toiminnassa oli Astridin irrottaminen matalikolta Saimaalla kesällä -78.

Suurta ylpeyttä tunsimme, kun saimme lainaksi rannikkotykistöltä jokitutkan v. 1963. Silloin huviveneissä harvinainen juustokupu on ikuistettu pariin postikorttiinkin Maarianhaminassa, ÅSS:n kajassa. Näitä aina ymmärrettävästi lähettelimme paikan päältä sukulaisille ja tuttaville.

Toisaalta tekniikka saattoi yllättääkin: v. -61 laivapäiväkirjassa on merkintä: "...Oikosulku. Aiheutti öljylamppu, joka oli ripustettu kaiku-luodin viereen koukkuun ja aiheutti metallisen

kosketuksen kaikuluodin ja rungon väliin...” (Saukko oli toki puurunkoinen.)

Yhden-kahden viikon purjehduksilla Saukolla sitten käytiin ensi kerran ulkomailla 1962 Ruotsin puolella, -63 Kööpenhaminassa, jolloin Hoburgin Ukko kävi antamassa Itämeren kasteen, varmuuden vuoksi koko porukalle, ja koluttiin Pohjanlahti -66, käytiin Puolassa ja Itä-Saksassa ja useamminkin Itämeren maisemissa, erityisesti länsinaapurissamme. Saimaan kanavan avauduttua veneilyliikenteelle lähti Saukko n. puolen metrin asiakirjapinon kanssa mereltä sisävesille 1970. Tällä retkellä oltiin mekin “rähmällämme”: neuvostoliittolainen vartioalus 530 oli määrännyt itseään pienemmän puurunkoisen Saukon huonon meritavan mukaisesti kiinni kylkeensä tuulen puolelle, seurauksena skandekin listaan vaurioita. Niistä tehtiin asianmukainen meriselitys raastuvanoikeudelle seuraavassa suomalaisessa satamassa eli Lappeenrannassa. Tämän paperin kanssa pyysimme ulkoministeriötä esittämään korvausvaatimuksen vaurioista neuvostoliittolaiselle osapuolelle. Asiasta ei koskaan kuulunut mitään, se haudattiin vihreän veran alle.

Saukon Fordson-diesel oli aikoinaan jyrtyytännyt ties kuinka pitkään pellolla, mutta kuljetti Saukkoa sen päälle vielä lähes pari kertaa maapallon ympäri vastanneen matkan. Kone läpikäytiin ja huollettiin säännöllisesti ammattikoulun harjoitustyönä, mutta oli siihen paneuduttava omankin väen purjehduskautena. Olemme olleet oma varustamomme, telakkamme ja huoltoväkemme, emmekä vain kansipäällystöä.

Laivapäiväkirjaan tuli joskus paljastavia merkintöjä, kuten 21.9.69: ”Pakosarja vuotanut 15. kerran.” Saman vuoden loppusaldo ajomatkan ja -ajan kohdalla oli: 3 451 mpk ja 472 t., siis keskimääräistä parempi vuosi, joskin hieman vähemmän kuin esim. vuonna 1966.

Vuonna -62 Norrtäljessä ohjailukompassiin käytiin hakemassa - kompassi tietysti mukana - paikallisista apteekkeista spritiä. Saukon kompassissa oli ilmakupla ja sen täyttämistä 50 grammalla spritiä tehtiin laivapäiväkirjaan merkintä. Se apteekkari, joka spriiin luovutti, kertoman mukaan nauroi ja sanoi mainitun kuplan olleen paras, mitä hänen urallaan oli spriiin hankinnassa käytetty. Ylijääneen spriiin käytön saattaa arvata.

Viisas merkintä oli samalta vuodelta laivapäiväkirjassa: ”Hinausköydessä ollut koukku korjattu. Korjauksen yhteydessä timpurinvasara pudonnut veteen ja (kas!) uponnut.” Toinen selkeä merkintä vuodelta 1965 kuului: ”...nostin otti vähän kiinni. Seurauksena oli että etummaisena vaijerin vanttiruuvi rikkoutui. Korjattiin. Hellsön

sillan ollessa sähköhäiriön vuoksi suljettuna mentiin vauhdilla alta...”

Pr-ajaja harrastettiin, kuten myöhemmin Vesikollakin: partiolaisia, SOK:n - ja muidenkin aktiivijäsenten työpaikkojen - henkilöstöä, reserviupseeriipiirin muiden kerhojen väkeä ja kauden lopulla meriosaston naisosasto. Myöhemmin tulivat myös sotilaspiirien esikuntien henkilöstöä. Yhteisiä harjoituksia järjestettiin mm. Sissikerhon kanssa

Usein Pohjoisrantaan palatessa Saukolla poikettiin Suomenlinnassa kahvila Linnanportissa.

Vuonna 1966 oli Saukko kuljettamassa rakennustarpeita, hirsii, tiiliä, kattohuopaa jne. reserviupseeriipiirin Spjutsundin rakenteilla olleeseen Tukikohtaan. Laivapäiväkirjasta saadaan lukea: ”Koska Sissikerho ei ollut saapunut lupauksistaan huolimatta purkamaan lastia, oli Saukon miehistön se tehtävä. Mukana kovassa urakassa olivat (res.ups.piirin tstopääll) ltn K Runela, ylil T Synterä, ltn H Mäki, alil T Aminoff, alil J Tenhunen, alil A Sotamaa, alil H Saario ja hra R Mäki.”

Vesikko uudessa asussa Varistaipaleen museokanavassa

Moottorivene Saukko kasvaa Vesikoksi

Kaikkiaan Saukko palveli meitä - molempia meriosastoja - 13 vuotta. Sen viimeinen kesä oli 1972. Aluksen käyttösäännöt olivat ankarat: perheitä ei pitkille purjehduksille otettu eikä alukselle saanut tuoda eläimiä. Saukko (radiotunnus OIGV eli Oscar India Golf Victor) myytiin Meriosaston jäsenelle, venesuunnittelija Eero Harilaiselle. Viimeksi se uudistetussa asussa on nähty nimellä Ellida II Lauttasaarassa.

Vesikko (jonka radiotunnus on OICW eli Oscar India Charlie Whisky) ostettiin joulun maissa 1973 lehdenkustantaja Urpo Lahtiselta.

Nimenannossa jatkettiin vanhaa suoraselkäistä linjaa: Lotan jälkeen tulleen meiltä kielletyn sukellusvene Saukon jälkeen tuli sukellusvene Vesikon kaima. Jos linja jatkuisi, olisi seuraava isompi harjoitusalus sitten Iku-Turso, Veteinen tai Vesihäisi.

Jos Vesikon ohjaamon kytkien mahonkiset nimikilvet kääntää, lukee niiden kääntöpuolella JOSIEN. Sen tunsivat merivartijat, tulli ja venepoliisi, niin että kun juhannuksena 1974 Vesikko saapui lännestä Hangon itäsatamaan, ajoi samanaikaisesti tullin harmaa Saab laiturille. Se viipyi paikalla vartitunnin ja kun neljän tullimiehen joukko autossa oli vakuuttunut, että kyseessä oli uudestisyntynyt ja parannuksen tehnyt kaunotar, kurvasi auto pois kenenkään edes nousematta autosta.

Kun nyt oli saatu kelvollinen ja tilava harjoitusalus, käynnistettiin merenkulun koulutus omille ja ulkopuolisillekin. Ideana oli - poiketen Navigaatioliiton johtamasta teoreettisesta merenkulun koulutuksesta - antaa oppilaille myös käytännön harjoitusta merellä kuivapurjehduksen ohella. Opetus tähtäsi huviveneen kuljettajankirjan tai silloisen kuljettajankirja D:n tenttimiseen merenkuluntarkastajalle. Tämä 60-tuntinen koulutus alkoi v. 1976 kahdella kurssilla.

Vesikolla osallistuttiin 1977 valtakunnallisille Reserviläispäiville Salossa. Olimme samassa laiturissa Kuha-raivaajien kanssa. Kun ne olivat poistuneet, totesimme tulleemme muuratuksi pohjastamme mudalla kiinni sijoillemme. Onneksi moottorin jäähdytysjärjestelmä ei päässyt petteämään ennenkuin keikuttamisella ja edestakaisella veks-lauksella oltiin irrottu mainitusta mutakuopasta. Syyskesällä 1977 käytiin Pohjanlahdella Kokkolan korkeudella. Se oli yksi toteutetuista "lähetysmatkoista", joissa koetettiin herättää reserviläismeritoimintaa rannikkokaupungeissa tai saada ainakin paikallisia reserviupseereita merikilpailui-

hin mukaan. Samanlainen matka tehtiin seuraavana kesänä Saimaalle. On Saimaalla käyty myöhemminkin kuin kesällä: Vesikko telakoitiin Savonlinnan telakalle talveksi 1980, jolloin Pohjoisrannasta lähtiessä ensimmäinen toimi oli luoda lumet kannelta. Viipurin Kiviniemen siltojen alla rutisi metallirunkomme alla tuore jää ja Mustolan sululla kysyessämme, milloin edellinen huvialus oli sulutettu, saimme vastaukseksi: "Kolme viikkoa sitten." Tähän ensimmäiseen karvalakkipurjehduksen luonteeseen sopi, että lämmityslaite oli epäkunnossa ja jouduimme turvautumaan siirrettäviin Aladdin-lämmittämiin. Toisesta loppui yöllä polttoaine ja tankkauksen jälkeen se vain kitkutti palamatta kunnolla. Aamulla syykin selvisi: tankkauksen oli pimeässä käytetty hydraulijöljyä...

Perillä lumisateissa muutamat nauttivat salongissa erään erikoisimmista aamuaterioista: Koskenkorvalla liekitettyä kaurapuuroa.

Edellisenä vuonna oli Vesikko ollut Puolanpurjehduksella todennäköisesti kovimmassa aallokossa aikanamme. Aaltojen väliin painuessa ei rantaa näkynyt. Aallonkorkeus oli ilmeisesti kahdeksan bofoorin tuulessa noussut jo yli neljän metrin. Aallon harjalle päästessä tarkistettiin aina suunta. Gdyniasta lähdettyä oli pakko kääntää Bornholmin sijasta Lebaan (äännetään Ueba), josta Vene-lehden satamakirja varoitti. Sinne ei pitäisi mennä enää seitsemän pallin tuulessa, ainakaan jos tuuli lännestä. Nyt tuuli juuri lännestä. Lähestyessämme joen suun betonista aallonmurtaajaa, jonka aukon leveys oli enintään Vesikon pituuden mittainen eli kymmenesosa kaapelinmittaa, nähtiin että meri velloi varsin voimakkaasti ja käänteli meitä n. 30 astetta vuoroin keulasuunnasta styyrpuuriin, vuoroin paapuuriin. Mikko Vako asettui ruoriin ja me muut noteerasimme uteliaan yleisön aallonmurtaajalla katsomassa, kuinka äijien käy. Mikko sompaili meidät kunnialla sisään ja rannassa oli heti passintarkastus vastassa ja meidät kirjattiin jälleen saapuneeksi Puolaan.

Apropos Mikko Vako. Hän säilytti tyyliinsä lopunkin jälkeen. Kesäkuun 26. päivänä 1992 Mikon tuhka sirotettiin Vesikon peräkannelta hänen - vanhan merenkulun kouluttajan - antamansa navigointitehtävän mukaisesti Gråskärsbådanin kaakkoispuolelle koordinaattipisteisiin 60° pohj. lev. ja 25° it.pit. Paikassa on merikartassa valmiiksi risti... Mikko kertoi saaneensa ajatuksen viimeisestä matkasta erään sukellusvenekollegansa juhlallisesta tuhkan sirottelusta, joka suoritettiin samoin Vesikolla hiljaisen sumun ympäröimänä. Tällä kertaa kyllä paistoi aurinko.

Lähistöllä viipynyt ja tapausta seurannut Sally Albatross huudatti protokollan mukaisesti sireeneitään.

Toisaalta on aluksella tehty hääpurjehduskin Aleksis Kiven päivänä -87, kun Hannu Hillo ja Hannele Parkkinen oli aiemmin päivällä vihitty.

Miksi meitä on purjehduksillamme luultu, olisi oma lukunsa. 1960-luvulla harrastettiin vielä liikkumista merivoimien kenttäpuvussa. Eräs nykyinen res. komkapt sai silloisena aliluutnanttina Saukon purjehduksella Maarianhaminassa aikaan puolidiplomaattisen häiriön ja Manner-Suomeen tuli paheksunta ”Ahvenanmaan demilitarisoidun aseman loukkaamisesta”.

Saimaan valkokyljeltä purkautuvan väkijoukon keskeltä Pistohiekan laiturissa kuultiin Vesikolla puolestaan heleä pojanäänen kommentointi Vesikon runsaahkosta antennimetsästä: ”Katso isi, vakoilualus!” Yhdysvaltain tiedustelu-aluksen Pueblon kaappaus Pohjois-Koreaan oli silloin suhteellisen tuore tapaus.

Toinen kertomus Saimaalta: Savonlinnan oopperajuhlien aikaan Vesikko on laiturissa ja pöytä on lämpimän illan kunniaksi katettu takakannelle. Herrastelun henki iskee joukkoon ja liekitettyä illallista saapuu suuren maailman tapaan tarjoilemaan aluksen ”yli-intendentti” Joppe Valtonen korkea kokinhattu päässään. Torin rahvas katselee: ”jotain miljonäärejä varmaan...”

Merestä ja sisävesiltä on hinausten lisäksi nostettu milloin mitäkin, miltei uponnut tukki hinattu Porkkalan niemen väylältä Porkkalan merivartioaseman rantaan, kun sitä ei pystytty nostamaan kannelle ja elokuussa 1970 muutaman päivän välein naapurivenekerhon Moottoriveneklubin perälippu ja jalkapallo, jotka toimitettiin oikeille omistajilleen. Kilpailuja ollaan myös oltu auttamassa silloin tällöin, mm. oman venekerhomme HMK:n avomerikilpailuja Finngulf Race ja 1970-luvulla.

Pohjakosketuksia on kaikesta huolimatta silloin tällöin sattunut, mutta kohtuullisen vähän kuitenkin. Samoin kuin olemme itse aina tarvittaessa antaneet hinausapua, olemme silloin tällöin joutuneet turvautumaan siihen itsekin. Milloin on potkuriakseli katkennut - erityisesti Saukolla ja kerran on mm. Vesikon polttoainesäiliö ollutkin täynnä vettä. Mainittu säiliö oli ollut suoraan aluksen pohjalevyjä vastaan ja sen pohjaan oli syöpinnyt reikä.

Purjehduskausi on alkanut toukokuun alun - kesäkuun alun tienoilla eri vuosien tilanteesta riippuen ja jatkunut yleensä loka- marraskuulle. Joskus on telakointi tapahtunut vasta

itsenäisyyspäivän tienoissa, kerran ensi jäiden jo lähdettyä, koska silloin oli Saukko ollut telakalla.

Kipparikollegio

Saukon ja Vesikon hallinnoimiseen syntyi kipparikollegio, jota saattoi kutsua laivaupseerin esikuntaelimeksi. Se oli pohjimmiltaan epävirallinen ja molemmista meriosastoista itseään täydentävä, joten ulkopuolisista se saattoi vaikuttaa jopa epädemokraattiselta. Tarkoituksena oli kuitenkin omassa piirissä valvoa, että harjoitusalus ei lähtisi sellaisen henkilön johdolla liikkeelle, joka vaikkakin hallitsisi hyvinkin merenkulkutaidon, ei tuntisi allaan olevan aluksen tekniikkaa.

Esimerkiksi Vesikon kohdalla jäähdytysjärjestelmän hanojen väärät asennot liikkeellelähtiessä, ajossa tai sammuttaessa saattoivat aiheuttaa joko lapon merestä aluksen pilssiin, josta seurasi uppoamisvaara tai pakojäähdytysveden valumisen sylinterien sisään, josta seurasi käynnistyksen estyminen, sylinterikannen avaus ja vedenpoisto. Hankalilta kuulostavia asioita, jotka myös olivat sitä. Samoin sähköjärjestelmän jännitteen lasku saattoi estää starttauksen jne.

Vuoden 1985 käyttösääntöjen perusteella aluksen omistaja, Reserviläisten Merisäätiö vahvisti kipparikollegion toimintavallan. Samalla säätiön edustaja tuli mukaan kipparikollegioon ja keväällä säätiö vahvisti käyttösääntöjen mukaan purjehduskauden kipparit kollegion esitysten mukaan.

Kipparikollegiossa ei ollut jäsenten ylärajaa, vaan kahden-kolmen vuoden aktiivisen mukanaolon ja aluksen toimintoja kohtaan osoitetun kiinnostuksen perusteella oli valinta kipparikollegioon varma. Voimassaolevien kippareiden luettelo oli - paitsi laivaupseerilla purjehduksia ja lyhyempiä aluksen siirtoja varten - myös Helsingin Meripelastusyhdistyksellä - mahdollisia etsintähälytyksiä varten.

Kollegio ei siis ollut mikään elin, johon saattoi ilmoittautua pelkästään mielihoiteesta.

Mikäli kipparikollegion jäsen oli ollut purjehduskauden kokonaan poissa alukselta ja kipparintehtävistä, hänen oli osoitettava laivaupseerille tai muulle kollegion jäsenelle hallitsevansa edellämainitut tekniikkaan liittyvät kysymykset ja kuuluttava samalla mahdolliset uudet järjestelyt tai muutettujen laitteistojen käyttöohjeet.

Jorma Ivaska - Hannu Hillo

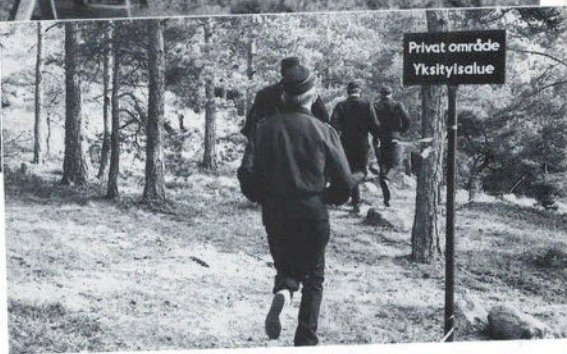
Merikilpailutoimintaa 44 vuotta

Merikilpailut on urheilulaji, jonka sisältö ei ulkopuoliselle pelkän nimen perusteella yleensä aukea. Kuulijan miellelyhtymät liittyvät yleensä joko purjehdus- tai navigaatiokilpailuihin. Tiivistetty vakioselitys kertoo neljän miehen joukkueista, jotka kilpailevat järjestäjien hankkimilla moottoriveneillä navigoinnissa, merimiestäidossa ja viestityksessä päivällä ja yöllä. Lisäksi kilpailuun kuuluu maasto-osuus ammuntoineen.

Kilpailuja lähdettiin kehittämään 1950-luvun alussa suomalaisten ja ruotsalaisten reservin meriupseereiden toimesta. Ensimmäiset pohjoismaiset merikilpailut pidettiin suomalaisten järjestäminä v. 1953 Pirttisaaren vesillä, toiset seuraavana vuonna Ruotsin Dalarössä ja kolmannet v. 1955 Oslolla. Kilpailujen tarkoituksena oli koota meriupseerikoulutuksen omaavia reservin upseereita kilpailuun ja vaikuttaa heidän taitavuutensa ylläpitämiseksi ja kehittämiseksi saaristo- ja rannikkopurjehduksessa sekä näköviestityksessä ja ampumisessa käsiaseilla.

Merikilpailujen kantava ajatus ja perusrakenne ovat kestäneet vuosien saatossa yllättävän hyvin, vaikka kehitystä on aikojen kuluessa tapahtunutkin. Alunperin jokavuotiset pohjoismaiset kilpailut muuttuivat jo 1950-luvun loppupuolella joka toinen vuosi vuoromaittain järjestettäväksi. Pohjoismaiset kilpailut pidetään edelleen vain upseerijoukkueiden kesken, kaksi joukkuetta kustakin maasta. Merkittävä laajennus osanottajakunnassa tapahtui v. 1987, jolloin tanskalaiset tulivat ensi kertaa mukaan.

Kotimaassa järjestettiin Raumalla v. 1956 ensimmäiset varsinaiset Suomen Reserviupseeriliiton merikilpailut. Aliupseerit tulivat mukaan vuonna 1959, aluksi omassa sarjassaan. Vuosina 1964-65 kilpailtiin sekajoukkuein (2+2), jonka jälkeen palattiin taas upseereiden ja aliupseereiden omiin sarjoihin. Reserviläisurheiluliiton perustamisen myötä jokavuotiset kotimaiset kilpailut muuttuivat Reserviläisurheiluliiton mestaruuskilpailuiksi, joissa upseeri- ja aliupseerijoukkueet kilpailevat samassa sarjassa.

Kotimaisten ja pohjoismaisten kilpailujen sisällössä on joitakin eroja. Nämä liittyvät kilpailussa käytettäviin aluksiin ja niiden myötä kilpailunopeuksiin, maasto-osuuteen ja ammuntaan.

Kotimaisissa kisoissa kilpailun järjestäjien vaikeimpia tehtäviä on sopivien ja edes jossain määrin tasalaaatuisten moottoriveneiden lainaaminen vastahakoisilta ja kilpailuun liittyvät riskit selvästi aistivilta tuttaviltaan. Uppoumarunkoisten matkaveneiden hankkiminen 10 - 15 kilpailujoukkuetta varten on vuosi vuodelta käynyt vaikeammaksi. Kilpailuun haalitut veneet ovat saattaneet vaihdella hyvin varustetusta moottorijahdistä puoliksi katettuun kalastajaveneeseen,

minkä seurauksena joukkueen arpaonni veneiden arvonnassa on voinut vaikuttaa merkittävästi, jollei suoranaisesti sijoitukseen niin ainakin kilpailumukavuuteen.

Kun kilpailun nopeudet on jouduttu määrittelemään hitaimman kilpailuveneeseen mukaan, järjestäjien käytettävissä oleva skaala ei ole ollut kovinkaan laaja. Keskimääräinen 6,5 solmun ihanenopeus on saattanut joillakin reittiosuuksilla salakavalasti pudota 4 solmuun tai kohota päätä huimaavaan 7 solmuun.

Pohjoismaiset kilpailut käydään merivoimien lainaamalla aluksilla, mikä muissa pohjoismaissa on merkinnyt koulutuskäytössä olevia miinanraivaajia tai hyvinkin nopeita vartio- tai torpedoveneitä. Suomessa on parhaina aikoina käytetty R-luokan aluksia, nykyisin Ahven- tai H-luokan veneitä. Viimeksi mainituilla on jossain määrin vaikea luoda sitä tunnelmaa, joka syntyy kilpailu- aluksena käytetyn norjalaisen moottoritorpedoveneen kiitäessä pimeässä vuonossa 30 solmun nopeudella. Suomalaiset ovatkin korvanneet tämän reititvalintoihin liittyvällä jännityksellä, jota onkin saatu riittämiin erityisesti väljempiin vesiin tottuneille norjalaisille ja tanskalaisille. Viimeksi mainittujen ensi kosketus merikilpailuihin tapahtui pilkkosen pimeässä yökilpailussa Rauman tunnetusti kivikkoisilla vesillä. Kokemus lienee ollut aika dramaattinen, tanskalaisten kilpailualueksen saavuttua vaiherikkaasta yökilpailusta maaliin veneen valvojana toiminut suomalaiskadetti ilmoitti välittömästi lähtevänsä vaihtamaan kuivia housuja.

Sekä yöllä että päivällä ajettavat meriosuudet sisältävät samat peruselementit niin kotimaisissa kuin pohjoismaisissakin kilpailuissa. Kilpailureitti tehtävineen annetaan joukkueille 20 - 30 minuuttia ennen lähtöä. Reitti on ajettava ilmoitetuilla ihannenopeuksilla ja mahdollisimman tarkasti. Sekä reitin noudattamista että veneen turvallisuutta valvoo järjestäjien asettama valvoja, kotimaisissa kilpailuissa usein veneen omistaja. Turvallisuus-

puoli on konkreettinen erityisesti yökilpailussa, jossa joukkueen pienikin huolimattomuus voi johtaa turvallisuutta vaarantavaan reitiltä poikkeamiseen ja sen seurauksena joukkueen jokseenkin varmasti karkisijoilta pudottaviin valvojan virhepiteisiin.

Kilpailureitin varrelle on sijoitettu lähinnä järjestäjien viitseliäisyydestä ja mielikuvituksesta riippuva määrä merenkulku- ja viestitehtäviä. Merenkulutehtävien perinteeseen valikoimaan ovat kuuluneet merelle sijoitettujen poijujen paikan määritykset, käänönpisteisiin sijoitettujen poijujen tunnistaminen, vaakakulmien mittaukset sekä matalikkojen etsiminen ja niiden paikan osoittaminen luotaamalla. Läpimitaltaan muutaman kymmenen metrin suuruisen matalikon päälle löytäminen on erityisesti yökilpailussa osoittautunut yllättävän vaikeaksi. Ainakin osa löydöistä on ollutkin enemmän luotinarua käyttävän joukkueen jäsenen näyttelijäntaitojen kuin varsinaisen merenkulullisen täysosuman ansiota.

Viestitehtävät ovat sisältäneet 2-3 lippuviestiä päiväkilpailussa ja keskimäärin 3 vilkkuviestiä sekä päivä- että yöosuudella. Viime vuosikymme-

nien aikana myös yökilpailuissa on ryhdytty antamaan lippuviestejä siten, että nostot valaistaan 20-30 sekunnin ajaksi. Viestit annetaan tavallisesti kansainvälisen koodin mukaisesti ja ne on tulkittava selväkielelle. Aikaisemmin kotimaisissa kilpailuissa käytetty viittoilu on 1970-luvulla pudonnut kilpailuista lajin poistuttua varusmieskoulutuksesta.

Pohjoismaisissa kilpailuissa ei ole varsinaista kotimaisiin kilpailuihin sisältyvää maasto-osuutta juoksu/kävely/soutuvaihtoehtoinen ja mitä mielikuvituksellisimpine merimiestäidollisine tai muutoin vain omituisine tehtävineen. Pohjoismaisissa taas ammutaan sitä vastoin enemmän ja järeämillä aseilla.

Kotimaisten kilpailujen ammuntaosuus on koostunut yhdestä tai kahdesta tuliasemasta, joista muutaman kymmenen metrin syöksyn jälkeen ammutaan 22-kaliiperisella pistoolilla maastoon sijoitettuja maaleja. Syöksyä ja ammutaan varten varattuun, yleensä 30-50 sekunnin kokonaisaikaan sisältyy perinteisesti myös ase- ja lippu vaihto. Pohjoismaisissa kisoissa on vastaavat pistooliosuudet ammuttu palvelusaseella, joka suomalaisten kohdalla on tarkoittanut isiltä perittyjen Pabelumien kaivamista piirongin laatikoista tai merivoimien varastoista kuitattuja sotilaspistoleja. Lisää väriä PM-kisoissa on tuonut konepistooli- tai

rynnäkkökivääriammunta useine tuliasemineen, syöksyineen ja nousevine tauluineen.

Helsingin reservin meriupseereilla on ollut merikilpailujen historiassa merkittävä asema ensimmäisten kilpailujen ideoinnista alkaen. Helsingiläiset upseerit ovat 44 vuoden aikana järjestäneet itse 10 kilpailua, voittaneet kotimaisen mestaruuden 10 kertaa ja Pohjoismaiden mestaruuden 4 kertaa. Pahimpia ja samalla rakkaimpia kilpakumppaneita ovat olleet raumalaiset, joiden hegemoniaa on ajoittain ollut vaikea murtaa. Täysin mahdotonta se on ollut raumalaisten kilpailuissa Raumalla, heidän paikallistuntemuksensa on auttanut löytämään nekin poijut, joita järjestäjät eivät olleet saaneet asetettua paikoilleen.

Kolmenkymmenen vuoden kilpailukokemukseen mahtuu mahtava määrä muistoja, tarinoita ja kimmelluksia. Ikävimmillään kilpailu on ollut pitkiä suoria merenkulkuosuuksia, joille ei ole järjestetty minkäänlaisia tehtäviä, tähytystä pimeyteen veneen ohjaamon katolla hyttävässä vastatuulussa, kelvottomia vilkkuviestejä ja kiistelyä järjestäjien kanssa pistelaskennasta. Parhaimmillaan kilpailut ovat olleet järjestäjien käyttäessä mielikuvitustaan tehtävissä.

Göteborgissa lähtö yökilpailuun tapahtui siten, että joukkue suljettiin nopean vartioveneen sisällä olevaan ikkunattomaan tilaan, vene ajoi vaihtelevilla suunnilla ja nopeuksilla parikymmentä minuuttia ja sen jälkeen joukkue komennettiin pimeällä merellä seisovan veneen kannelle määrittelemään sijaintia. Raumalaisilla oli vuoden 1987 PM-kisoissa yhtä hyvä avaus; yökilpailun ensimmäinen tehtävä oli löytää pimeällä merellä poijuun kiinnitetty soutuvene. Tämän jälkeen joukkueella oli 10 minuuttia aikaa kiinnittää kilpailualue poijuun, lähettää viestimies soutuveneellä läheisen saaren rantaan antamaan vilkkuviesti kilpailualueksessa odottavalle muulle joukkueelle, soutamaan takaisin, kiinnittämään vene ja lähteä jatkamaan matkaa. Täydellinen pimeys ja melkoinen aallokko tekivät operaatiosta ainakin viestimiehelle mieleenpainuvan.

Kolmenkymmenen vuoden aikana entinen nuorten miesten joukkue on tullut vähän vanhemmaksi ja aika paljon painavammaksi. Eri puolille Eurooppaa hajaantuneiden joukkueen jäsenten saaminen kokoon ja irti työtehtävistään on tullut vuosi vuodelta vaikeammaksi. Sijoitukset kärkipäähän ovat vuosien mittaan käyneet harvinaisemmiksi ja aina kilpailujen jälkeen on keskusteltu siitä, olisiko aika lopettaa ja antaa nuoremmille tilaa. Jokin on kuitenkin aina saanut joukkueen elokuussa keräämään vuoden käyttämättöminä olleet varusteensa, ostamaan taskulamppuihin uudet paristot ja kertaamaan luotiin merkkivärit. Jos vielä kerran yritettäisiin ?

Markku Hirvonen

Ampumatoiminta

Mikko Vakon 20-vuotishistoriikissa on ansiokkaasti kuvattu Kalevi Wesslinin ja Erkki Hartikaisen työtä, jolla luotiin suuntaaviivat yhdistyksen ampumatoiminnalle.

Lisäksi ampumatoimintaa on käsitelty edellä Hannu Hillon 40-vuotis juhlapuheessa ja Markku Hirvosen merikilpailutoiminnasta kertovassa artikkelissa. Niistä voidaan todeta, että jäsenten ampumaharrastus on suuntautunut merikilpailujen maastoammuntaan ja varsinaisen ampumarheilun harrastus on jäänyt vähemmälle. Merimiehen houkuttelevuus mereltä ampumaradalle ei ole koskaan ollut helppoa. Sen tietävät hyvin ampumaupseerimme vuosien varrelta. Vaivannäkö on kuitenkin usein kannattanut: monissa tasaisissa merikilpailuissa ammunnan taitaminen on ratkaissut kokonaiskilpailun voiton. Yhdistyksen aktiiviset ampujat ovat järjestäneet myös varsinaisia ampumakilpailuja:

- *Maastoammuntakilpailu sotilaspistoolilla naisjaoston lahjoittamasta "Laivatyttöjen Kannusta"*
- *Haastekilpailu ilmapistoolilla Postisäästöpankkia vastaan.*
- *Finnlines-pokaalista kilpailtiin lähes 40 vuotta. 1994 viimeinen kiertopalkinto jäi Meriupseeriyhdistyksen haltuun.*

- *Suomen Pankin ampujia vastaan on kilpailtu vuosittain.*

Kaikeksi onneksi yhdistyksessä on aina ollut huippuluokan ampujia: Kalevi Wesslin, Erkki Hartikainen, Toivo Pakarinen, Heimo Kohijoki, Raf. Landen, Veikko Suomela... He ovat monesti virittäneet kilpailujoukkueemme iskuun ja tukevat sitä omilla suorituksillaan.

Yhdistyksemme ampumatoiminnasta puhuttaessa on ehdottomasti muistettava Upinniemen laivas-toasema. Sen antama tuki ja koulutus on ollut ampujillemme ensiarvoisen tärkeää. Erityisesti kaptil Heimo Kohijoen, mestariluokan ampujan ja -kouluttajan, tehokurssit konepistooli- ja rynnäkkökivääriammunnassa olivat aina kilpailuihin valmentautumisen kohokohtia.

Sitten 60-luvun huippuvuosien on ampumatoimintamme aktiivisuudessa ollut toivomisen varaa. On kuitenkin perusteltua uskoa, että kasvava kiinnostus reserviläistoimintaan ja erityisesti Reservimeriupseerien aktivoituminen antavat vauhtia myös ampumatoiminnallemme.

Risto Haapalinna - Raf. Landén

Naisten taipaleelta

Jokaisen menestyvän miehen takana on nainen. Näin on myös merimiehen. Hän on merinainen, joka huolehtii merimiehensä tarpeista, kannustaa sekä tukee häntä niin elämän myrskyissä kuin myös merellä. Hän seuraa aatoksissaan merimiestänsä, missä tahansa tämä sitten seilaileekin.

Vuonna 1961 halusivat Helsingin reservimeriupseerien kotijoukot tulla esiin ja yhdistää voimansa, jolloin syntyi Merikerhon naisosasto. Tuo nimi muuttui myöhemmin Meriosaston naisjaostoksi ja sittemmin naisyhdistykseksi. Arkikielessä puhuttiin yksinkertaisesti Meriosaston naisista tai merinaisista. Jo nimen moninaisuus osoittaa miten merkittävää osa naisilla oli miesten sydämissä.

Tätä ennen oli ollut toki monenmoista aktiiviteettia, joka mahdollisti miesten toiminnan. Tuolloista naisosastoa olivat perustamassa merinaisten ydinjoukko, joka selkeästi viitoitti naisten toiminnan suuntaa aina vuoteen 1988, jolloin Merinaiset liittyivät muiden kerhojen naisten tavoin virallisesti rekisteröityyn yhdistykseen, SRUN Helsingin piiriin.

1960-luvun toimintaa ohjasi selvästi yhteiskunnassamme vallitsevat arvot. Vapaaehtoisuus ja maanpuolustushenkisyys olivat molemmat korkealle arvostettuja. Tehtiin omin käsin upeita käsitöitä ja koristeita, aina vuodenajan mukaan. Aikaa oli myös piirtää tai maalata jokaisen kokouksen aiheeseen liittyviä pieniä taideteoksia vieraskirjaan. Ihailen ja pientä haikeutta tuntien olen selaillut näitä vieraskirjojen sivuja...

Kun tuli kysymykseen juhlien järjestäminen, kaikki halusivat olla mukana suunnittelussa ja toteuttamisessa. Osattiin järjestää todella mahtavan hauskoja tilaisuuksia kuten vuosijuhlat, purjehduskauden päättäjäiset ja Meren illat, joita kaikki vieläkin muistelevat. Tuo oli mahdollista myös siksi, että ravintolaillat olivat harvinaisuuksia, joihin väki mielellään osallistui. Ilta ei tuntunut samalla tavalla kukkaroissa kuin myöhemmin aikoina.

Tyypillistä ajalle oli myös se, että miehet ja naiset toimivat paljon yhdessä ja pitivät yhteisiä kokouksia tai tapailivat kahvin tai muun virvokkeen merkeissä virallisten kokousasioiden jälkeen. Naiset eivät halunneet vielä itse astua ruoriin, ei tarttua harppiin eikä köysiin.

Sponsoreita oli helppo saada, mikä mahdol-

listi houkuttelevat arpajaiset, mannekiininäytökset, perinteiset myyjäiset kuin myös monet tuotesitellyt ja -maistiaisat. Tuloksena oli "rahaa, rahaa - rutkasti rahaa". Merinaisten yksi toiminnan tavoitteista, miesten toiminnan rahallinen tukeminen, oli näin mahdollista.

Harjoitusalus Saukon kunnossapitoon anoiivat miehet jatkuvasti varoja. Naiset eivät pettäneet heidän toivomustaan. Paitsi rahalahjoituksin, varustettiin Saukko mm. paistinuunilla ja viestilipuilla, pienistä ompelutöistä puhumatkakaan. Saukko oli yhteisten retkien kulkuväline, joten naiset pääsivät näin kokeilemaan aluksen kantavuutta ja toimivuutta. Sittemmin Saukko vaihtui Vesikkoon - ja avustukset jatkuivat.

Naiset halusivat myös miestensä ylläpitävän taitoan ja kehittyvän maastoammunnassa. Tässä tarkoituksessa lahjoitettiin "Laiватыttöjen kannu" -niminen kiertopalkinto annettavaksi kilpailijalle, joka voittaa sotilaspistoolilla vuosittaisen kevätmestaruuden.

Herrasmieskilpailujen järjestelyissä merinaisilla oli myös tärkeä osuus, kuin myös merikipailujen kantäinissa tarpeitten tyydyttäjinä.

Merinaisten toiminta ei kohdistunut pelkästään omiin merimiehiin vaan ulottui myös laajemmalle vapaaehtoisena maanpuolustustyönä. Näistä merkittävin lienee Upinniemen varuskuntakirkon, Merikappelin alttariliinan lahjoittaminen. Alttariliinan suunnitteli taiteilija Dora Jung.

Suomenlahden Merivartioston ja Merivartiokoulun lippujen hankkimiseksi ovat naisten lahjoittaneet varoja. Meripelastusharjoituksissa ja pelastuspalvelunäytöksissä on tarvittu sekä poti-

laita että muonittajia, joihin naiset olivat myös valmiita osallistumaan.

Yhteistyö sujui myös muiden kerhojen naisosastojen kanssa erilaisten tilauksien merkeissä, joissa oli oivallinen tilaisuus vaihtaa kuuluisia iloisin yhdessäolon merkeissä. Valtakunnalliseen SRUN-neuvottelupäivään osallistuttiin säännöllisesti, mikä kasvatti mahtavasti isänmaallisuutta ja vapaaehtoista maanpuolustushenkä.

Kahlatessani läpi arkistoa, en voi olla ihailematta sitä tarkkuutta, jolla naisten puheenjohtajat ja rahastonhoitajat ovat hoitaneet asioita. Hauskana yksityiskohtana haluaisin mainita inventaariolistan vuodelta 1964, jossa mainitaan varastossa olevan ”22 kpl törppöjä, tulitikku-laatikoita ja erillisiä yksittäisiä esineitä”.

Jäsenmäärä on pysynyt suhteellisen tasaisena koko toiminnan ajan. Kahdeksan perustajajäsenen ydinjoukko laajeni alussa nopeasti. Seuraavana vuonna jäseniä oli 21. Eniten jäseniä oli vuonna -68, jolloin vahvuus oli 35. Vuonna 1981, joka oli yhdistyksen 20-vuotis juhlavuosi jäseniä oli 32. Kun toiminta erillisenä itsenäisenä yhdistyksenä lopetettiin oli jäseniä 26, joista osa siirtyi jatkamaan toimintaa Helsingin piirissä. Viimeinen kokous pidettiin 3.2.1988. Naisten toiminnan lakkauttaminen oli varmasti kaikille epämieluisaa. Se oli kuitenkin pakon sanelemaa, koska aktiivisten jäsenten määrä oli niin pieni, että toiminta oli ylivoimaista. Todella haikein mielin osa naisista jäi tukemaan miehiään ”kotirintamalle”.

Jo kerran aikaisemminkin oli naisten toiminnan jatkuminen nostettu esiin. Helsingin Reservin Sanomissa 11.10.1979 oli naisten toimintapalstalla kutsu kaikille asiasta innostuneille tulla keskustelemaan ravintola Kaarle XII Pilot Clubiin.

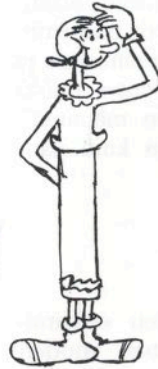

Kyllikki Hartikainen ja Dagny Virtanen luovuttavat painavan rahapussin tyytyväiselle Heimo Mäelle. Selja ”Sepa” Sarvimäki seuraa toimitusta.

Niin paljon uusia jäseniä ilmoittautui, että naiset päättivät jatkaa toimintaansa.

80-luvun toiminnalle oli luonteenomaista, että perhe kokonaisuudessaan tuli mukaan toimimaan. Järjestettiin tilaisuuksia joihin myös lapset voivat osallistua. Oli myös yhteisiä joulujuhlia ali-upseerien perheitten kanssa. Pukinkonttiin järjestettiin tuomisia naisten avustuksella. Nämä yhteiset tilaisuudet ovat ainakin omien lasteni kohdalla merkinneet kansallisen identiteetin kirkastumista, iloisin välittömän yhdessäolon lisäksi. Yhteisissä tilaisuuksissa siirtyi miesten ja naisten yhteinen maanpuolustuskulttuuri seuraaville sukupolville.

Korkeasuhdanteen aikana vielä löytyi vapaaehtoisia rahalähteitä, mutta pikkuhiljaa nämäkin lähteet hiipuivat ja ainoa tulonhankkimiskeino oli myyjäiset. Niihin oli hauska valmistaa tavaraa ja ruokaa myyntiin ja mukavaa yhdessä pystyttää myyjäisiä. Oli hauska nähdä oma perhe ostamassa tuotteita ja arpoja. Mutta se ei riittänyt kasvattamaan kassaa tarpeeksi. Vaikka meillä ei ole mahdollista antaa rahallista tukea teille miehille jatkossa, olemme kuitenkin ajatussissamme mukana ja tukenanne.

*Kaikkia mukanaolleita kiittäen
Arja Ylikangas*

*Merinaisten puheenjohtajat
Hilkka Valle
Selja Sarvimäki
Kyllikki Hartikainen
Riitta Putkonen
Arja Ylikangas
Anneli Jäntti
Arja Ylikangas*

Laiva on lastattu – retki alkaa.

Reservin Meriupseerit 2000-luvulle

Itäisen Keski-Euroopan vapauduttua ja Neuvostoliiton romahdettua, sai Suomikin takaisin omaa itsenäistä liikkumatilaa, jonka se reaali politiikan myllerryksessä oli joutunut osin menettämään. Presidentti Koiviston ja maamme muun valtiojohdon päätöksellä Pariisin rauhansopimuksen sotilaallisten artikloiden ei enää katsottu muuttuneessa tilanteessa koskevan Suomea, ja tämä mahdollisti myös maanpuolustusjärjestöille uuden aktiivisen roolin isänmaamme hyväksi. Vihdoinkin luvalliseksi ja toivotuksi tuli aktiivinen toiminta yhteistyössä Puolustusvoimien, ja osaltamme erityisesti Merivoimien kanssa jopa niin, että tukijan ja tuettavan roolit tasapainottuvat, ehkä jossain määrin vaihtuvat.

Valtion taholta asetettiin sekä komiteoita, että muita työryhmiä laatimaan vapaaehtoisen maanpuolustustyön uusia pelisääntöjä. Myös budjettiin saatiin hieman rahaa toiminnan toteuttamiseen, ja uusiakin organisaatioita luotiin. Syntyi erästä pankinjohtajaa siteeraten ”tekemisen meininki”. Meillä kuitenkin paremmin tuloksin kuin pankeilla.

Sininen Reservi

Merellisten maanpuolustusyhdistysten epävirallisena yhdyssiteenä oli jo useamman vuoden toiminut epävirallinen Sininen Reservi. Yhteisiä iloitteluja oli synnytetty. Laivaston Tanssiaiset ja Laivaston Joululounas hilpeinä ja arvostettuina Suomenlahden alueen yhteisinä kohokohtina. Mukana yhdistyksemme, Helsingin Reservimeriupseerit ja Helsingin Laivastokilta. Uusi tilanne toi kuitenkin uusia haasteita ja uuden ison tehtävän, koulutuksen.

Merivoimien komentajan, kontra-amiraali, sittemmin vara-amiraali Sakari Visan toimesta komennettiin yhdistysten keskeisiä vaikuttajia kertausharjoituksiin Merisotakouluun vuosina 1993 ja 1994 tehtävänään laatia koulutusohjelmat ja luoda koko maahan toiminnallinen organisaatio huolehtimaan yhden otsikon alla merellisten maanpuolustusjärjestöjen puitteissa tapahtuvasta

koulutuksesta ja muusta toiminnasta. Merivoimien ohjauksessa ja tuella näin tapahtuinkin. Syntyi Sinisen Reservin organisaatio. Kivuttomastiko? Ei aina ihan. Mutta aika hyvin kuitenkin.

Sinisen Reservin kasvu ja toiminnan laajentuminen on kolmen viime vuoden aikana muotoutunut vauhdilla, joka heikkopäisempiä voisi jo hirvittää. Onneksi näin ei ole kuitenkaan tapahtunut, ja miksi olisi, onhan merimies eri mies, kuten kulunut, mutta meille rakas toteamus kuuluu.

Vapaaehtoisen maanpuolustuskoulutuksen harjoittelukausi on nyt eräällä tavalla ohi. Uusi, osin vielä jossain määrin viimeistelyä vaativa Sinisen Reservin organisaatio on jo toiminut lähimpänä tavoitteenaan ennen kaikkea Merivoimien tarpeita palvelevan koulutuksen järjestäminen. Keskeisintä muutoksessa on ollut varmasti suunnan muuttuminen. Tähän asti olemme pääsääntöisesti olleet saavana osapuolena nauttien vuosikausia Merivoimien tuesta eri muodoissaan. Nyt on meidän vuoromme pyrkiä auttamaan Merivoimia järjestämällä sen tarpeita palvelevaa koulutusta ja muuta toimintaa.

Koulutus

Sinisen Reservin huippukurssi on ehdottomasti Merireservin valmiuskurssi, joista koko maassa tulee keväällä 1997 toteutettavaksi kurssi numero 10! Silloin jo lähes 300 suomalaista on saanut koulutusta mm. valvontaviirikön tehtäviin. Kurssien ehdoton huippukohta on 2-3 päiväinen meriharjoitus, joka on toteutettu Merisotakoulun H-veneillä. Muina koulutuksen keskeisinä alueina ovat olleet mm. miinakoulutus, jonka toisiinsa nivoutuvat kurssijaksot huipentuvat syksyllä Kalalautalla tapahtuvaan miinoitusharjoitukseen, sekä merenkulku- ja veneenkuljettajakoulutus, jonka tavoitteena on veneenkuljettajakirja. Koulutuksen tavoitetasoa kuvanee se, että Merivoimien vaatimusten mukaan veneenkuljettajan kirjaan tarvitaan koulutusta ja harjoittelua yli 300 tuntia. Koulutusalueina ovat olleet viestitoiminta merellä,

merivalvonta ja johtamiskoulutus. Viestikurssin tavoitteeksi on asetettu mm. vilkun käytön hallinta, ei vain tavanomainen katseella seuraaminen. Saadan ehkä sitten myös uusia viestimiehiä merikilpailuihinkin! Pää tarkoituksena on tietysti sa-sijoituskelpoisuuden parantaminen, joten koulutuksen läpäisseet ilmiannetaan luonnollisesti Merivoimille.

Reservimeriupseerit ja yhdistyksemme 2000-luvulla

Vuosi sitten kunnioitettu meriupseeriveli kysyi yhdistyksen toimintakertomuksesta, onkohan tämä yhdistyksen vai Sinisen Reservin kertomus. Ehkä tästäkin jutusta voisi tehdä saman kysymyksen. Mutta maa ja maailma muuttuvat. Meidän on muututtava sen mukana. Reservin meriupseerien kannalta näen ensisijaisen tärkeänä, että pystymme palvelemaan meille tärkeintä, omaa itsenäistä Suomeamme. Ja sitä siinä kuviossa, joka kulloinkin on paras. Toiseksi meidän on huolehdittava reservin meriupseerien asemasta ja jatkokoulutuksesta, meriupseeriperinteestämme ja omasta henkilökohtaisesta valmiudestamme. Ja kolmanneksi meillä pitää myös olla hauskaa ja iloista meriupseerimeininkiä omassa joukosamme, merellä ja maalla.

Onko meillä ongelmia? Kyllä varmasti, mutta ei mitään sellaisia, mitkä eivät olisi voitettavissa. Asennepuolellakin voi olla vielä epäilyksiä, ja rahasta on ainainen pula. Molemmat tärkeitä, mutta hoituvat kyllä. Käytännön työ varmasti tapahtuu paljon Sinisen Reservin puitteissa enemmän kuin ennen. Lähtökohtiamme kuitenkin unohtamatta ja niitä arvostaen. MERIUPSEEREINA, johtajina tottakai, mutta vain aktiivisuudellamme sen lunastaen. Epäilemättä yhdistyksellämme on edessä loistava tulevaisuus!

Kai Masalin

Helsingin reserviupseereiden meriosaston/Reservimeriupseereiden sijoitukset merikilpailuissa

Pohjoismaiset merikilpailut

Pohjoismaiset merikilpailut järjestettiin aluksi vuosittain, vuodesta 1956 alkaen joka toinen vuosi. Suomen ja Ruotsin välillä käynnistyneisiin kilpailuihin tuli Norja mukaan v. 1954 ja Tanska v. 1987. Kilpailuihin osallistuu nykyisin kaksi upseerijoukkuetta kaikista neljästä maasta. Suomen kilpailujoukkueet on valittu saman vuoden kotimaisten kilpailujen sijoituksen perusteella. Ns. karanteenisäännön perusteella sama kilpailija saa osallistua enintään kahteen peräkkäiseen kilpailuun.

1953 Pirttisaari (Helsinki järjestäjänä)

1. Ruotsi
2. **Suomi/Helsinki** (Hjalte Silfverberg, Antti Sahari, Elis Nirola, Toimi Ovaskainen)
3. Ruotsi
4. **Suomi/Helsinki** (Stig Westerlund, A. Nyman, Erkki Hartikainen, Arvo Laessaari)

1954 Dalarö, Ruotsi

1. **Suomi/Helsinki** (Stig Westerlund, Kalevi Wesslin, Erkki Hartikainen, Tauno Hyrsky)
2. Ruotsi
3. **Suomi/Helsinki** (Hara Varpula, Berndt Hilbert, Per Hjelt, Elis Nirola)
4. **Suomi/Helsinki** (Erik Edgren, Chr. Erikson, Olli Simola, Hannes Lae)

1955 Horten, Norja

1. Ruotsi
2. **Suomi/Helsinki** (Stig Westerlund, Matti Kivinen, Tauno Nuotio, Elis Nirola)

1956 Helsinki (Helsinki järjestäjänä eikä osallistunut)

1. Suomi/Rauma

1958 Ruotsi (Helsinki ei osallistunut)

1. Ruotsi

1960 Horten, Norja (Helsinki ei osallistunut)

1. Ruotsi
5. Suomi/Rauma

1963 Hästö-Busö, Suomi (Helsinki järjestäjänä)

1. Suomi/Tampere
2. Ruotsi
3. Suomi/Turku
4. **Suomi/Helsinki** (Tapio Putkonen, Mikko Vako, Jorma Korppas, Hannu Saario)

1965 Ruotsi

1. **Suomi/Helsinki** (Tapio Putkonen, Heimo Mäki, Mikko Vako, Hannu Saario)
2. Suomi/Tampere

1967 Horten, Norja

5. **Suomi/Helsinki** (Juha Tenhunen, Heimo Mäki, Rafael Landen, Kullervo Leinonen)

1969 Turku, Suomi

1. Norja
2. **Suomi/Helsinki** (Pekka Roine, Hannu Saario, Markku Melkko, Olli Tappola)
3. **Suomi/Helsinki** (Juha Tenhunen, Rafael Landen, Kullervo Leinonen, Markku Hirvonen)

1971 Berga, Ruotsi

1. Ruotsi
2. Ruotsi
3. Norja
5. **Suomi/Helsinki** (Pekka Roine, Hannu Saario, Markku Melkko, Markku Hirvonen)
7. Suomi/Rauma

1973 Bergen, Norja

1. Norja
2. Suomi/Rauma
3. Ruotsi
5. **Suomi/Helsinki** (Petri Kangasvuo, Rafael Landen, Mikko Vako, Harri Hiisivuori)

1975 *Suomenlinna*
(Helsinki järjestäjänä eikä osallistunut)

1. Ruotsi
2. Suomi/Rauma
3. Suomi/Rauma

1977 *Göteborg, Ruotsi*

1. **Suomi/Helsinki** (Pekka Roine, Ilkka Jäntti, Heikki Ylikangas, Markku Hirvonen)
2. Ruotsi
3. Ruotsi
5. Suomi/Rauma

1979 *Horten, Norja*

1. Ruotsi
2. Ruotsi
3. **Suomi/Helsinki** (Pekka Roine, Ilkka Jäntti, Heikki Ylikangas, Markku Hirvonen)

1981 *Obbnäs, Suomi*
(Helsinki järjestäjänä eikä osallistunut)

1. Suomi/Rauma
2. Norja
3. Suomi/Turku

1983 *Berga, Ruotsi* (Helsinki ei osallistunut)
Suomesta Rauma ja Turku

1985 *Bergen, Norja* (Helsinki ei osallistunut)

1987 *Rauma, Suomi*

1. **Suomi/Helsinki** (Pekka Roine, Ilkka Jäntti, Hannu Saario, Markku Hirvonen)
2. Suomi/Turku
3. Ruotsi

1989 *Berga, Ruotsi*

1. Suomi/Rauma
2. Ruotsi
3. Ruotsi
5. **Suomi/Helsinki** (Olli Tappola, Ilkka Jäntti, Pekka Niemi, Markku Hirvonen)

1991 *Tanska*

1. Suomi/Rauma
2. Tanska
3. Ruotsi

1993 *Tromssa, Norja*

1. Ruotsi
2. **Suomi/Helsinki** (Pekka Roine, Ilkka Jäntti, Olli Tappola, Markku Hirvonen)
3. Norja
4. Suomi/Rauma

1995 *Turku* (Helsinki ei osallistunut)

1. Suomi/Rauma
2. Suomi/Rauma
3. Ruotsi

Tähän mennessä on järjestetty 23 pohjoismaista merikilpailua. Helsinki on järjestänyt 5 kilpailua ja sen joukkueita on ollut mukana 14 kilpailussa. Helsinkiläisjoukkueet ovat saaneet 4 mestaruutta, 4 hopeamitalia ja 3 pronssimitalia.

Suomen Reserviupseeriliiton ja Reserviläisurheiluliiton merikilpailut

Ensimmäiset Suomen Reserviupseeriliiton merimestaruuskilpailut järjestettiin vuonna 1956. Vuodesta 1959 alkaen aliupseerijoukkueet ovat osallistuneet kilpailuun, aluksi omassa sarjassaan. Vuosina 1964 ja 1965 kokeiltiin sekajoukkueita, joissa oli 2 upseeria ja 2 aliupseeria. Vuodesta 1976 alkaen kilpailut ovat olleet Reserviläisurheiluliiton kilpailuja, joissa upseeri- ja aliupseerijoukkueet ovat kilpailleet samassa sarjassa.

1956 *Rauma*

3. **Helsinki** (Reima Helke, Jorma Valle, Veijo Eravuo, Kullervo Leinonen)
5. **Helsinki** (Leo Sarvimäki, Erkki Hartikainen, Tauno Hyrsky, Bruun Riegels)

1957 *Porkkala* (Helsinki järjestäjänä)

1. Rauma
2. **Helsinki** (Jouni Roine, Reino Koskinen, Kurt Thyren, Tapani Järvinen)
3. **Helsinki** (Stig Westerlund, Per Hjelt, Einar Niemi, L. Kavilo)
5. **Helsinki** (Leo Sarvimäki, Jorma Valle, Reima Helke, Kullervo Leinonen)
7. **Helsinki**

1958 *Kotka*

1. Rauma
2. Rauma
3. Rauma
4. **Helsinki** (Leo Sarvimäki, Jorma Valle, Tauno Laine, Kullervo Leinonen)
5. **Helsinki** (Stig Westerlund, Erkki Hartikainen)
7. **Helsinki**

1959 Turku

1. Rauma
2. Turku
3. Rauma
4. **Helsinki** (Aaro Wiio, Kai Säteri, Mikko Vako, Ilkka Arkiomaa)
6. **Helsinki** (Jouni Roine, Reino Koskinen, Tapani Järvinen, Mikael Molander)
9. **Helsinki** (Leo Sarvimäki, Tauno Laine, Kurt Thyren, Kullervo Leinonen)

1960 Rauma

1. Rauma
2. Rauma
3. Rauma
5. **Helsinki** (Leo Sarvimäki, Tauno Laine, Rafael Landen, Kullervo Leinonen)
7. **Helsinki** (Leo Wickström, Hannes Lae, Raimo Raassina, H. Laitinen)
9. **Helsinki** (Hara Varpula, Per Hjelt, Heimo Mäki, Seppo Laessaari)
11. **Helsinki** (Stig Westerlund, Martti Laitinen, Kari Arkiomaa, Mikko Vako)

1961 Obbnäs (Helsinki järjestäjänä)

1. Rauma
2. Rauma
3. Turku
5. **Helsinki** (Mikko Vako, Antero Sotamaa, Tapio Putkonen, Seppo Laessaari)
6. **Helsinki** (Leo Sarvimäki, Tauno Laine, Rafael Landen, Kullervo Leinonen)

1962 Kotka

1. Kotka
2. Rt-johtorengas
3. Karhula
8. **Helsinki** (Mikko Vako ?)
10. **Helsinki**

1963 Turku

1. Tampere
2. Karhula
3. Turku
7. **Helsinki** (Tapio Putkonen, Mikko Vako)
10. **Helsinki** (Torsten Aminoff, Tapani Tauriala, Jorma Korppas, Hannu Saario)

1964 Hamina

1. **Helsinki** (Mikko Vako, Hannu Saario, Pentti Keinänen, Joppe Waltonen)
2. Tampere
3. Kotka
4. **Helsinki** (Tapio Putkonen, Jouko Hyyryläinen, Jorma Korppas, F. Pöntinen)

1965 Tampere

1. **Helsinki** (Mikko Vako, Hannu Saario, Pentti Keinänen, Joppe Waltonen)
2. Hamina
3. Turku
4. **Helsinki** (Heimo Mäki, Pentti Ruuskanen, Juha Tenhunen, Jouko Hyyryläinen)

1966 Uusikaupunki (Rauma järjestäjänä)

1. **Helsinki** (Juha Tenhunen, Hannu Saario, Seppo Laessaari, Markku Hirvonen)
2. Turku
3. **Helsinki** (Tapio Putkonen, Rafael Landen, Kullervo Leinonen, Heikki Aro)

1967 Helsinki (Helsinki järjestäjänä, ei osallistunut)

1. Karhula
2. Turku

1968 Kotka

1. **Helsinki** (Hannu Saario, Pekka Roine, Kyösti Vesterinen, Markku Hirvonen)
2. Tampere
3. Rauma
5. **Helsinki** (Juha Tenhunen, Rafael Landen, Tapio Putkonen, Kullervo Leinonen)

1969 Hamina

1. Turku
2. **Helsinki** (Hannu Saario, Pekka Roine, Markku Melkko, Olli Tappola)
3. **Helsinki** (Juha Tenhunen, Rafael Landen, Kullervo Leinonen, Markku Hirvonen)

1970 Turku

1. Rauma
2. **Helsinki** (Hannu Saario, Pekka Roine, Markku Melkko, Ilkka Jännti)
3. **Helsinki** (Juha Tenhunen, Rafael Landen, Kullervo Leinonen, Markku Hirvonen)

1971 Helsinki (Helsingin au-kerho järjestäjänä)

1. Rauma
2. **Helsinki** (Hannu Saario, Pekka Roine, Markku Melkko, Markku Hirvonen)
3. **Helsinki** (Juha Tenhunen, Rafael Landen, Kullervo Leinonen, Hannu Hillo)

1972 Rauma

1. Rauma
2. **Helsinki** (Hannu Saario, Tapio Putkonen, Kullervo Leinonen, Rafael Landen)
3. Hamina
4. **Helsinki** (Kyösti Vesterinen, Markku Hirvonen)

1973 Tampere

1. **Helsinki** (Hannu Saario, Pekka Roine, Markku Melkko, Mikko Vako)
2. Rauma
3. **Helsinki** (Tapio Putkonen, Rafael Landen, Petri Kangasvuo, Kullervo Leinonen)
5. **Helsinki** (Kyösti Vesterinen, Harri Hiisivuori, Pekka Niemi, Markku Hirvonen)

1974 Gyltö, Turku

1. Rauma
2. **Helsinki** (Pekka Roine, Ilkka Jäntti, Kyösti Vesterinen, Markku Hirvonen)
3. Rauma
5. **Helsinki** (Tapio Putkonen, Petri Kangasvuo, Rafael Landén, Kullervo Leinonen)

1975 Kotka

1. Rauma
2. **Helsinki** (Tapio Putkonen, Petri Kangasvuo, Rafael Landen, Markku Hirvonen)
3. Rauma au

1976 Tampere

1. Rauma
2. Rauma
3. **Helsinki** (Pekka Roine, Heimo Mäki, Tapani Pauri, Markku Hirvonen)
5. **Helsinki** (Pekka Niemi, Heikki Ylikangas, Reijo Kolari, Matti Vesanto)
7. **Helsinki** (Rafael Landen, Harri Hiisivuori, Mika Waris, Kullervo Leinonen)

1977 Turku

1. **Helsinki** (Pekka Roine, Ilkka Jäntti, Heikki Ylikangas, Markku Hirvonen)
6. **Helsinki** (Pekka Niemi, Hannu Hillo, Kyösti Vesterinen, Matti Vesanto)
8. **Helsinki** (Petri Kangasvuo, Rafael Landen, Tapio Putkonen, Kullervo Leinonen)

1978 Rauma

1. **Helsinki** (Pekka Roine, Ilkka Jäntti, Heikki Ylikangas, Markku Hirvonen)
2. Rauma au
3. Tampere au
6. **Helsinki** (Tapio Putkonen, Rafael Landen, Tapani Pauri, Kullervo Leinonen)

1979 Helsinki (Helsingin au-kerho järjestäjänä)

1. Rauma
2. **Helsinki** (Pekka Roine, Ilkka Jäntti, Heikki Ylikangas, Markku Hirvonen)
3. Rauma
5. **Helsinki** (Pekka Niemi, Hannu Hillo, Kyösti

Vesterinen, Matti Vesanto)

12. Helsinki (Mika Waris, Rafael Landen, Seppo Laessaari, Kullervo Leinonen)

14. Helsinki (Reijo Kolari, Risto Saarni, Tapani Pauri, Kari Kollin)

1980 Kotka

1. **Helsinki** (Pekka Roine, Ilkka Jäntti, Heikki Ylikangas, Markku Hirvonen)
2. **Helsinki** (Pekka Niemi, Hannu Hillo, Kyösti Vesterinen, Matti Vesanto)
3. Helsinki au

1981 Loviisa (Helsinki ei osallistunut)

1. Rauma
2. Turku
3. Rauma

1982 Turku

1. Rauma
2. Rauma
3. Rauma
6. **Helsinki** (Pekka Niemi, Hannu Hillo, Tapani Pauri, Markku Hirvonen)

1983 Rauma

1. Rauma
2. Turku
3. Rauma
8. **Helsinki** (Olli Tappola, Ilkka Jäntti, Hannu Saario, Markku Hirvonen)
15. **Helsinki** (Reima Mäkeläinen, Hannu Hillo, Pekka Niemi, Hannu Nuotio, Risto Pakkala)

1984 Helsinki (Helsinki järjestäjänä eikä osallistunut)

1. Rauma
2. Rauma
3. Rauma au

1985 Tampere

1. Rauma
2. Turku
3. Rauma
6. **Helsinki** (Pekka Roine, Ilkka Jäntti, Heikki Ylikangas, Markku Hirvonen)
8. **Helsinki** (Reima Mäkeläinen, Risto Saarni, Heikki Airaksinen, Hannu Nuotio)

1986 Uusikaupunki

1. Rauma
2. Turku
3. Rauma
6. **Helsinki** (Pekka Roine, Ilkka Jäntti, Heikki Ylikangas, Markku Hirvonen)

1987 Loviisa

- 1. Helsinki** (Pekka Roine, Ilkka Jäntti, Heikki Ylikangas, Markku Hirvonen)
- Rauma
- Pohjois-Häme
- 7. Helsinki** (Reima Mäkeläinen, Juha Räsänen, Olli Kallioniemi, Jari Kallioniemi)

1988 Kotka

- 1. Helsinki** (Pekka Roine, Ilkka Jäntti, Heikki Ylikangas, Markku Hirvonen)
- Rauma
- Rauma
- 4. Helsinki** (Jari Kallioniemi, Juha Kuokkanen, Juha Räsänen, Olli Kallioniemi)
- 9. Helsinki** (Vesa Lindblom, Tuomas Saastamoinen, Antti Onnela, Erkki Niemi)

1989 Helsinki (Helsingin au-kerho järjestäjänä)

- Rauma
- 2. Helsinki** (Pekka Niemi, Ilkka Jäntti, Olli Tappola, Markku Hirvonen)
- Rauma au
- 8. Helsinki** (Hannu Nuotio, Kare Ojaniemi, Risto Saarni, Heikki Airaksinen)

1990 Rauma

- Rauma au
- 2. Helsinki** (Pekka Roine, Ilkka Jäntti, Heikki Ylikangas, Markku Hirvonen)
- Helsinki au

1991 Uusikaupunki

- Rauma
- Turku
- Rauma
- 7. Helsinki** (Olli Tappola, Reima Mäkeläinen, Hannu Saario, Markku Hirvonen)

1992 Tampere (Helsinki ei osallistunut)

- Rauma
- Rauma
- Rauma au

1993 Naantali

- Rauma
- 2. Helsinki** (Pekka Roine, Ilkka Jäntti, Pekka

Niemi, Markku Hirvonen)

3. Rauma

9. Helsinki (Reima Mäkeläinen, Jorma Päiviö, Samuli Orko, Timo Vähätupa)

10. Helsinki (Yrjö-Pekka Rautalahti, Juha Raitio, Kai Masalin, Sakari Aropaltio)

12. Helsinki (Juha Mäntyvaara, Antti Jäntti, Sakari Väänänen, Heikki Airaksinen)

1994 Helsinki

(Helsinki järjestäjänä eikä osallistunut)

- Rauma
- Rauma
- Turku

1995 Loviisa

- Rauma
- Rauma
- Rauma
- 4. Helsinki** (Pekka Roine, Ilkka Jäntti, Hannu Saario, Markku Hirvonen)
- 7. Helsinki** (Reima Mäkeläinen, Antti Jäntti, Timo Ylikangas, Samuli Orko)

1996 Turku

- Rauma
- Rauma
- Rauma
- 5. Helsinki** (Reima Mäkeläinen, Timo Ylikangas, Jorma Päiviö, Olli Lounasmeri)

Suomen mestaruustason merikilpailuja on tähän mennessä järjestetty 41 kertaa. Helsinkiläiset meriupseerijoukkueet ovat olleet näissä mukana 36 kertaa ja järjestäneet itse 5 kilpailut. Mestaruuksia on tullut 10, hopeamitaleita 12 ja pronssimitaleita 8.

Ahkerimpia merikilpailijoita ovat olleet Markku Hirvonen (32 kertaa), Pekka Roine (24), Ilkka Jäntti (20), Kullervo Leinonen (20), Hannu Saario (18), Rafael Landen (18), Tapio Putkonen (13), Mikko Vako (11), Heikki Ylikangas (11) ja Pekka Niemi (10 kertaa). Esitetyt lukumäärät saattavat olla jossain määrin epätarkkoja, koska erityisesti aikaisimpien kilpailujen osanottaja- ja tuloluetteloissa on puutteita.

Meriosaston hallitusten jäsenet vu 1947-1997

Airaksinen Heikki	85, 87-92, 95	Peltola Kari	61, 64
Aminoff Torsten	64-70	Peltola Rauli	74-76
Björklund Tapio	83-90, 93-97	Peuranheimo Pertti	64-66, 71-72, 73pj, 74
Edgren Eric	47-48, 57-60 pj, 61-62	Pietikäinen Matti	71-73
Eriksson Christoffer	55	Putkonen Tapio	63-68, 71-81, 96-97
Forss Tuomo	50-51	Päiviö Jorma	95-97
Hartikainen Erkki	54-68, 71-72	Raikamo Markus	48-49, 51-52
Hiisivuori Harri	68, 73	Reunanen K.	48
Hillo Hannu	68-81, 82-83pj, 84, 85pj, 89	Rewell Erkki	54
Hirvonen Markku	69-72, 74, 82-83	Rewell Jaakko	89
Huima Antero	57-58	Roine Jouni	56-58, 63
Hyrsky Tauno	51, 53, 54-55, 57-58, 61-63	Roine Pekka	86-88pj
Hägström G	47-48	Rossi	91
Hämäläinen Hannu	69-70	Saario Hannu	65-66, 68, 71-73, 82-84, 89-95, 96 pj, 97
Ihalainen Asko	69-72	Saarni Risto	80-92
Ivaska Jorma	68-78, 80-84	Sahari Antti	53, 62
Jaatinen Kari	97	Sarlin, Felix	54
Jalo Heikki	59-66	Sarpaneva Kaj	92-95
Juutilainen Martti	48	Sarvimäki Leo	59, 60-65 pj, 66-68
Jäntti Antti	93-97	Satuli Antti	67-68
Jäntti Ilkka	74-78, 86-87, 94-95	Savolainen Ensio	62-63
Järvinen Evald	47-53pj, 54-56	Siltanen T.	52-56
Järvinen T.	59	Simola Olli	47, 49-53, 56
Kallakari Seppo	88-89	Sirviö Erkki	49, 54-56pj, 57-62
Kantola Veikko	70-73	Sotamaa Antero	64-69, 74-75
Karasvirta E.	49-51, 53-54, 60	Stegars Rolf	67
Kolari Reijo	75-80	Stenbäck Erkki	74
Korppas Jorma	65-66	Suntila Jari	94
Koskinen Reino	57-59, 64	Suomela Veikko	69, 93-94
Kuukka Jouko	61-66	Synterä Timo	67, 69-72, 74, 80-81, 84
Kähkönen Mikko	97	Säteri Kai	61-62, 74
Lae Hannes	55-64	Teikari Paavo	85, 88, 92
Laessaari Arvo	54-62	Tenhunen Juha	65-78
Lahtinen A	47-48	Thyrén Kurt	59
Laine Tauno	59-60, 69-70	Touri E.	47
Landén Rafael	57-59, 70-74, 77-85, 88-92	Tähtinen Alarik	54
Lehtonen I.	48-52	Vako Mikko	62-70, 71-72pj, 73-75, 76-78pj, 79-81, 84-85, 88
Leinonen Kullervo	59-72	Valle Jorma	59
Leppänen Mikko	92-94	Waris Mika	77-78
Lieto Arvo	48	Varpula Harald	47-56, 63
Litmanen K.	47	Wasastjärna Jyrki	82
Masalin Kai	95-96, 97pj	Vesanto Matti	82
Mäkeläinen Reima	82-84, 88-89, 96-97	Wesslin Kalevi	48-58
Mäki Heimo	61-65, 66-71pj, 72-83	Vesterinen Kyösti	68, 73, 74-75pj, 76
Mäntyvaara Juha	89-91, 92-93pj	Westerlund Stig	55-60
Niemi Pekka	73-77, 80-83, 84pj, 85-86, 88, 89-90pj, 91, 93, 94-95pj, 96	Wiio Aaro	63-64, 66, 69-72
Noranta Veikko	78-81	Wikström Leo	60
Nuotio Hannu	82-91	Willberg Bror	56
Nurmi Erkki	48	Virtanen K.	50-53
Ojaniemi Kare	89-92	Väsänen J.	53
Pastinen Pertti	88-97	Åberg Johannes	47, 48, 51-54
Pauri Tapani	80-85, 88-91	Ylikangas Heikki	76-78, 79-81pj, 82-83, 86-88
Pekki Mikko.	54-55, 57-59		
Pellinen Mikko	76-78		

14
23
37
+ 10 vuotta
Ampujs

Suomen Reserviupseeriliiton myöntämät mitalit

Kultainen ansiomitali soljen kera

Mäki Heimo	v 1981
Synterä Timo	v 1981
Vako Mikko	v 1981
Varpula Harald	v 1981
Wesslin Kalevi	v 1981
Tenhunen Juha	2013

Kultainen ansiomitali

Edgren Eric	v 1963
Fabritius Gösta	v 1956
Hartikainen Erkki	v 1965
Helenius Erik	v 1977
Hillo Hannu	v 1980
Hukkataival Ensio	v 1971
Ivaska Jorma	v 1977
Jalo Heikki	v 1982
Järvinen Evald	v 1956
Koivisto Oiva	v 1961
Kyröhanka Kaarlo	v 1969
Lae Hannes	v 1964
Laessaari Arvo	v 1963
Landén Rafael	v 1984
Leinonen Kullervo	v 1970
Mäki Heimo	v 1972
Niemi Pekka	v 1991
Ovaskainen Toimi	v 1950
Pakkala Eero	v 1971
Pastinen Pertti	v 1993
Pirhonen Jouko	v 1969
Pulli Martti	v 1973
Putkonen Tapio	v 1977
Roine Pekka	v 1990
Saario Hannu	v 1994

Juha Tenhunen 2003

Sarvimäki Leo	v 1969
Sirviö Erkki	v 1963
Synterä Timo	v 1972
Säteri Kai	v 1981
Tigerstedt Mac-Gregor	v 1975
Tikka Juha	v 1987
Vako Mikko	v 1971
Varpula Harald	v 1955
Vasko Paavo	v 1965
Wesslin Kalevi	v 1956
Wikberg Stig-Olof	v 1977
Åberg Johannes	v 1957

Hopeinen ansiomitali

Airaksinen Heikki	v 1993
Bjöklund Tapio	v 1994
Ivaska Jorma	v 1993
Jäntti Ilkka	v 1994
Nuotio Hannu	v 1992
Pastinen Pertti	v 1993
Saarni Risto	v 1993
Suomela Veikko	v 1994
Ylikangas Heikki	v 1994
Tenhunen Juha	1998
Jäntti Antti	1999
Mäkeläinen Reima	1999
Varis Mika	1999

Pronssinen ansiomitali

Jäntti Antti	v 1994
Leppänen Mikko	v 1994
Sarpaneva Kaj	v 1994
Lihnermo Sami	2003
Palasto Mika	2003

Saukon ja Vesikon viirit

Vuodesta 1962 alkaen on alustoiminnassa konkreettisessa työssä ansioituneille meriosastolaisille myönnetty vuosittain tunnustuksena ensin m/v SAUKON viiri vuosina 1962–1972 ja sittemmin m/y VESIKON viiri vuodesta 1975 alkaen edelleen. Viiri on purjehduskauden liehunut alusten mastossa ja kauden jälkeen pesty ja omistuskirjoineen kehystetty tauluksi, joka sitten sopivassa juhlatilaisuudessa on luovutettu saajalleen.

Viiri no 1	v 1962	ylil	Antti Sahari
Viiri no 2	v 1963	ltn	Mikko Vako
Viiri no 3	v 1964	ltn	Heimo Mäki
Viiri no 4	v 1965	kaptl	Leo Sarvimäki
Viiri no 5	v 1966	ylil	Timo Synterä
Viiri no 6	v 1967	alil	Jorma Ivaska
Viiri no 7	v 1968	kers	Boris Seere
Viiri no 8	v 1969	alil	Hannu Hillo
Viiri no 9	v 1970	alil	Hannu Hämäläinen
	v 1971		Ei jaettu
Viiri no 10	v 1972	kers	Paul Ravander
Viiri no 11	v 1975	ylil	Heikki Immonen
Viiri no 12	v 1976	alil	Reijo Kolari
Viiri no 13	v 1977	alil	Olle Skogman
Viiri no 14	v 1978	kers	Reino Jääskeläinen
Viiri no 15	v 1979	vääp	Jorma Waltonen
Viiri no 16	v 1980	alil	Veikko Noranta
Viiri no 17	v 1981	ylil	Tapio Putkonen
Viiri no 18	v 1982	alil	Risto Saarni
Viiri no 19	v 1983	alil	Pentti Vieri
Viiri no 20	v 1984	alil	Hannu Nuotio
Viiri no 21	v 1985	ltn	Paavo Teikari
Viiri no 22	v 1986	ylil	Pertti Pastinen
Viiri no 23	v 1987	kaptl	Risto Pakkala
Viiri no 24	v 1988	ltn	Kurt-Erik Thyren
Viiri no 25	v 1989	kers	Mauri Kettunen
Viiri no 26	v 1990	ylil	Heikki Airaksinen
	v 1991		ei jaettu
	v 1992		ei jaettu
Viiri no 27	v 1993	purs	Pekka Heinonen
Viiri no 28	v 1994	kers	Anssi Tuomaala
Viiri no 29	v 1995		varattu Vesikolle/Reserviläisten Merisäätiö r.s.
Viiri no 30	v 1996	kers	Timo Airaksinen

Sisällys

Toimintamme tukijat.....s. 04	s. 04
Juhlat 11.1.1997 Suomenlinnassa	s. 05
Merivoimien komentajan puhe 11.1.1997	s. 07
Historiikki vuodelta 1967	s. 10
Juhlapuhe 10.1.1987	s. 19
Johdanto vuoden 1997 historiikkiin	s. 22
Kerhotoiminta	s. 23
Meritoiminta	s. 25
Merikilpailutoiminta	s. 32
Ampumatoiminta	s. 35
Naisten taipaleelta	s. 36
Reservin Meriupseerit 2000-luvulle.....	s. 38
Sijoitukset merikilpailuissa	s. 40
Hallituksen jäsenet 1947-1997	s. 45
Suomen Reserviupseeriliiton mitalit	s. 46
Saukon ja Vesikon viirit	s. 47

